

I C E N I.

REGIONEM Trinobantibus proximam, quæ postea Eastanglia dicta, & Suffol-
ciam, Norfolciam, Cantabrigiensemque agrum, cum Huntingdonensi complecti-
tur, occuparunt olim ICENI, alibi perperam TIGENI, Ptolemæo corru-
ptius SIMENI: quos etiam confuso vocabulo SENIMAGNOS, apud Cæsa-
rem fuisse dictos jam pridem existimaui: & ut ita existimarem, fecit ipsa arctissima
affinitas, quæ inter hæc nomina ICENI, & CENI-MAGNI intercedit, fecitque
Taciti & Cæsaris consensus. Ille enim Cenimagnos se Romanis dedidisse scribit, quod item Icenos
fecisse his verbis memorat Tacitus: Volentes amicitiam nostram acceperunt; sed quod maxi-
mum est in libro M. S. pro CENI-MAGNI, CENI, AGNI diviso vocabulo concipitur,
pro quibus si non audaculus viderer, ICENI, REGNI substituerim ego. Nec alicubi certe
Cenimagnos in Britannia comperias, si à Regnis & Icenis diversi fuerint. Cæterum Icenii nomi-
nis hoc in tractu reliqua sunt vestigia plurima, ut Ikenfworth, Ikenhorpe, Ikborrow, Iken,
Iksning, Ichlingham, Eike, &c. Consularisque illa via, quæ hinc duxit, superioris sæculi Chro-
nographis Ichenild-Streat, quasi Icenorum strata, passim nominatur. Quæ nominis sit ratio,
ita me veritas amet, ut conjectare non ausim, nisi quis à cuneata regionis forma deducat, & in
modum Cunei Oceano incumbere dicat. Cuneum enim suo idiomate Iken vocant Britanni, eo-
dem etenim nomine locus in Vallia ad Lhintegid lacum, Lhan-yken, ab illa forma dicitur, &
eodem sensu regiuncula in Hispania SPHEN, id est, Cuneus, ut author est Strabo, vocatur, Sphen.
quæ minus tamen quam hæc nostra ad cunei similitudinem accedere videtur.

Gens hæc erat, ut inquit Tacitus, valida, & postquam se Romanorum in fidem permisisset, ad
Claudii tempora præliis non concussa. Tunc enim cum Ostorius Proprætor flumina castris com-
muniret, & Britannis arma detraheret, contractis copiis se opposuerunt: sed perrupto à Roma-
nis aggere quo se obseperant, non sine clade magna devicti. Quæ pugna multa sane, & clara fa-
cinora fecere, & M. Ostorius legati filius servati civis decus meruit. Hoc bello sic sopito, vix
XIII agebatur annus, cum nova bellorum tempestas his initiis exorta. Prasutagus Rex Icenor-
um, ut calamitatem à sua gente, vel suis privatis incommodis redimeret, Neronem Imperato-
rem heredem scripsit, tali obsequio (ut Tacitus pro me paucula loquatur) ratus regnum, & do-
mum suam procul injuria fore, quod contra vertit: adeo ut Regnum per Centuriones, domus per
servos velut capta, vastarentur. Iam primum uxor Boodicia, quæ etiam Bunduica dicitur, ver-
beribus affecta, & filia stupro violata sunt. Præcipui quique Icenorum, quasi cunctam regionem
muneri accepissent, avitis bonis exuti, & propinqui regis inter mancipia habiti. Quæ contumelia,
& metu graviorum (quando in formam provinciæ cesserant) arma rapiunt, commotis ad rebelli-
onem Trinobantibus, & qui alii nondum servitio assuefacti, resumere libertatem occultis conjura-
tionibus conspirant, acerrimo in veteranos odio incensi. Hinc funestissimum bellum exarsit, cui
faces addidit Seneca avaritia, qui sub id tempus quadringenties sestertium, (trecenta scilicet millia
librarum nostratum) maximis usuris cumulatam acerbius exigebat. Hoc bello, ut summatim di-
cam, Boodicia illa, quam Lænam dolosam Gildas vocare videtur, Prasutagi uxor octoginta
millia Romanorum & sociorum occisione occidit, Camalodunum Coloniam, & Verulamium mu-
nicipium excidit. Legionem IX fudit, Catum Decianum procuratorem fugavit, sed tandem justo
prælio à Paulino Suetonio fracta, invicta animi constantia, ut Tacitus scribit, hausto veneno, ut
Dio, morbo diem obiit. Dum hoc bellum flagraret, scribit è Dione Xiphilinus Britannos VIC-
TORIAM sub ANDATIS nomine, quam alibi Græcus codex Andraften vocat, imprimis
coluisse, & in ejus luco summa cum immanitate captivos immolasse, quod tamen hodie nomen
pro Victoria non agnoscunt Britanni, nec ego quid velit, video, nisi ut Latini Victoriam à vin-
cendo, Sabini Vacunam ab evacuando, & Græci ΝΙΚΗΝ ἀπὸ τῆς μὴ εἶναι, id est, non cedendo
nominarint, sic Britanni Anarhaith ab evertendo appellarint; hoc enim nomine exitiabilis e-
versio illis significatur. Sed hæc obiter & per transfennam. Iam inde altum est de Icenis apud autho-
res silentium, nec quicquam legendo erui potest, nisi quod Romani, præcipite jam eorum imperio,
novum magistratum ora maritima per has, & alias regiones ad Saxonum deprædationes cobiben-
das præfecerunt, quem Comitem littoris Saxonici per Britanniam vocarunt, ut jam ante diximus.

Cum autem Saxones jam suam in hac insula Heptarchiam confirmassent, in Orientalium An-
glorum regnum cessit hæc provincia, quam ab Orientali situ, sua lingua earc-angle-nyc dixerunt, id
est, Orientalis Angliæ regnum, Vffamque primum regem habuit, unde Vffkines successores diu dicti,
qui nunc Merciorum, nunc Cantianorum regum beneficiarii fuisse videntur. Quorum soboles cum in
Edmundo Sancto defecisset, Dani regionem pervaserunt, & miserum in modum annos plus minus
quinquaginta omni bellorum calamitate dilaniarunt, donec Edwardus Senior, illis debellatis, suo
occidentalium Saxonum imperio tandem adjunxerit. Deinceps vero suos Præsides habuit, quem ho-
norem